

ב"י יומם שלגיים של קרן היסוד,

ירושלים, י"ח תשרי חוץ (13.10.38).

אני מניח מרבית החוששים לפתחה, שבין ההפקיד שלי במסבב זה, למסודר הסברתה על המצב המדיני שבנו אנחנו עזומים, ובין ההפקיד של החברים השומעים, אשר מחרם הם צריים להחזרה הארץ, הגוזלה ולחדרבו בעבודה אחת, גם אם אמצעים להמשכת העבודה. יחנן לומר, שאם יבואו זיספרון את כל האפקט על הסכמת הנשקפת לנו, על החשנות הרצינית מארך, שמעטורה זו הקדובה שאנו עזמים בפניהם, לא נצא במנצחים, ישלי תדבר הזה דבאו נמצור האיזון. יסביר את התחלה והוחזק בך יזק לעצם ההפקיד של שליחי קרן היסוד.

ומאידן? אם יש לטשטש את הסכמתן ולהציג רק את החיבור בדי להרים אה מאובך הדוחות? אני רוצה לומר מלכחה שאין אני סבור לך. איןני חזש שעל דרך זו היה פארחנו. מזבן, חמץ יוכל להחרחש נס - ואנחנו אומת שלא חදנו להאמין בנסים - וחותמו שלנו אפשר שיחבדו. אבל אם אין לחדרל להאמין, הרי גם אין לסבור על נסים ואנחנו צריים לשאוף חמץ לטוב, אבל להיווך מזגנים לרע, ומזגנים לרע פרשו - להביע את העם לפגוש את הרעה ולהביע את העם מבהנ'ת נפשית להמשיך את הפעולה וטמי הרעה, ולא זו בלבד אלא דוקא בימי הרעה יש להגביר את הפעולה. בך שדרן, אני הייתי מציע ללבנה בה, היא לא מספר את האמה בלילה. בשאני אומר לספר את האמה בלילה, אין זאת אומרת שיש למסור בכל מסבב ובכל הזדמנות את כל הידעות על המצב שיש לנו מתח ידנו. לא זאת אני מחייב. אבל אני מחייבון לומר, שאחת החטונה שאריבת להנחות מזבצ'ה צריבה לחיות חטונה שלמה, שתאייר, בפראופרצייה נבונה וטמאימה למציאות, גם את החיבור וגם את השלילה, גם את היש ואח האפרי וגם את הטסוק זהנחו בסכמתה. ע"י בך נעשה את שליחותנו כלפי חובה חנון' האיזון של העם, כלפי חיזוק ידים למפרע לשעה קשה וגם כלפי המרצח הכוחות המוסריים והפוגיטרים של העם לאויה המלחמה, שאנחנו עזמים בה ולא נזורר חרדה עטקה בלב העם, לגזרל מפעלו בארץ. בדברים שיש בדעתך לומר לפניכם, מחייבון אמר' ללבך בדרך הזאת. ואם מוחר לי להזכיר, הרי הדברים האלה אינם מכוונים רק לשמש מטען פנימי של השליחים, הם מכוונים גם להסדר כל אותם החוגים שהבאו אתכם בדברים.

בזמן האחרון עדים להחפתה בשמי ביזוניים הפוביים זה מזה. לא פעם את היינו עדים לניגוד בזה בין שני ביזוני החפתה. אבל היו זמנים שהדברים היו היפך ממש מהם עבשו. אם נזבור, למשל, את ימי מלחמת הצהרת בפלון. אולי אין הרוגע ההואיפה להשואה, מפנ' שאז היה מצב מלחמה בעולם ובארץ זמני לא עוד לא הירתה אפשרית החלה של פועליה. אבל אם נסקרו אחר החקירה שמיד לאחר המלחמה, את ימי סן רימון, הרי שמאיד האפרוריוז הפליטיזות עמדנו באילו על פסגה גבולה מארך לא אומל, על הפסגה הגבוהה ביזחර שיבולנו. לעומת רעמן' לא מזמן דבורים שהבטיחו גדוות, עזרנו התחבזה עצומה לנו אז. באותו הזמן היו דבורים שהבטיחו כוחנו בארץ זמני יצירה והרשות של בטחון רב בקרב העם. אזם טבחינ' כוחנו באהנו' בארץ זמני יצירה עובדנות ממשינה של החזזה, של הבאת שרשיהם, של יצירה כוח באיזון, הרי הייתה עמידה דלה מארך. בפועל הימיט שנסמעה הרזועה הנצחונ' של סן רימון היתה יציאה מן הארץ. לא היו אז אמצעים להקליט בארץ את הגזדים. האמריקאים, אשר החפרו אז מנסקים, לרבות קרכע למענם, לסדרם במשק, ואלפיים מהם יצאו מן הארץ. ובאשר הchèלה העלית להדק על שער הארץ לא מצאה הבנה נאפרוח של קליטה. ובפועל הימים הים היה חסר עבודה בשוב. היישוב היה חסר-אוניים לטפל בחושר-העבודה הזאת.

איןני רוצה להמשיך את קו החקירה. אין נוקט באופן הרוגע, שבנו הניגוד בין שני הדברים, בין רכישת זכויות ובין מימוש הזכויות ע"י יצירה עובדנות של בוח מושי בארץ, היה בזלת מארך. הנה עבשו שוב עזמים בפני ניגוד בזה, אולם הניגוד הזה הפוך הוא. בלבונדו הchèלה מערכה כבדה מארך על עחד מפעליו, מערכה שעולה להמלחים בחזאותם בבדוח מארך למפעלו בארץ ולמגלה הזכויות שלנו. אולם בו בזמן הבנו עדים ליצירות עובדנות חדש וחשוב מארך, עובדנות של כוח ממשי בשביבנו. איןני

רוצה לחשור לפניהם על כל פרש החכברות שהגענו אליו בימי המאורעות, למראות המאורעות או הודות למאורעות. אני בטוח שהדברים האלה ידועים ויתבען שכבר הזרצתם לפנים על זה. אבל אני רוצה לעמוד על הדברים שהם פרי ה zweitn האחרון.

אני רוצה לנגן קודם כל במצב הכלבי. ישנה נחמה גדולה מאד לא במצב הכלבי שבו אנחנו נחונים, אלא באופן פגיעתו של המצב הזה בישוב זבאותן חוגבתו של היישוב על המצב הזה. ואם רצוננו להוציאו להערכה נכונה, אין ארכיבים לנוקוט אמצעי של השואה. אין לנו יבוליט לחשוץ את מצבנו הכלבי בארץ עם מצבם של אחרים בשעה זו. הדברים אינם דומים. אבל נשזה נא את מצבנו של המשק היהודי בארץ עם מצבו של המשק הערבי. ואם לנוקוט השואה זו, נראה ניגוד ביטל מכך לטובחוננו. ואם לשני אנשים שניהם נגועים באזורה המחלה, אולם אצל אחד הארגניזם נלחם בכל כוחותיו, מגאים את המרץ האפונן בו בד' לעומד בפניו מהלה ולהחזיק מעמד, ומתחזק בך רצון פנימי חזקיה להרפה, אידרzzoן לחכנתה מהלה, ובין חוללה אשר הארגניזם שלו באילו נבנעו והוא נמצא במצב אפיקס בוחות נפשיים, אוזח יד גזורה ויודע למפרע כי גזרה עלינו כליה. בדרך כלל אורגניזם נתקף מוגלה בעצמו כוחות של החנוגדות ושל חיסונן. מבינן שאנו מאורגנים לשם כבוש ולשם יצירה משק, אנחנו דרכובים חמיד לפועלם ולהקפה.طبعי הדבר שהחקפה עליינו עוררה אצלנו כוחות של החגוננות. אבל המשק הערבי, שהוא בערךו שוקט על שMRI, שאין בו בזחוח דינמיים, ההקפה הביאה אותו לידי מצב של החפורה מדריכת ושל ירידה. כל אדם בעל יboolח כלביה באבורה הערבי בארץ ברוח מן המערבה. ישנו הרבה מפעלים שנסגרו, שעומדים במצב של עמידה. אנשים נמצאים בחוץ ל... יש באלה שיטבים שם זה טבים. הם ישבים בלבנון, בטורקיה, בקייטיסון, הם ישבים ביוזן, הם ישבים במצרים. ומספרם הולך ורב. הם ברוח מפני רדיופוח של הממשלה או מפני פחד של רדיופוח באלה או שברחו מפני רדיופוח פוליטיות מצד אנשי הכנסייה או שברחו כדי להנצל מסחרית בספירים או שברחו מהרגשה טעונה שאי אפשר לנשות עבמיו את איזיר הארץ הזאת ואזריך להטהלק עד יעבור עט. אבל אין זה מchner קמן. ואין כל ספק שהרצאת של אם (רצח חן צדק אל דג'אני) בסביבה ירושלים יגדיל את המנוחה הזאת. אנשים אלה תיזל ליצור עוזר. הן גוזהי השבבה של הקפיטליים הערבי המודרני שהיה מנצח על ייצור עוזר חדש בארץ. אנשים חיים על הונם, אנשים חיים על הלוואות. למעשה הם נחרסים. הם נחרסים לא רק עיי זה שיצאו למגרי מכל שווין משקל הכלבי. אלא נחרסים בפועל ממש. רוכשים של רבית מהם ואני יזדע מספר רב של מקרים באלה - נחרם בפועל ממש. פרדסיהם נעלמים, בחיהם נשרפים. אבל מוכן שם גם מספר העוזבים גדול, הרי הם מעת לעומת הכלל. מה גוזלו של הכלל הנשאר בארץ? הוא נחרם. נחרמו הבפר הערבי והעיר הערבית הנושאים את רוב משקלו של המשא הזה, של המרד, במובן הכספי - לא מרצו, אלא מחותן אונס ומחותן מירור בלתי פום, שהציגו בימים האחרונים. שוב ש הריגת ערבים בארץ בכל הערים, בירושלים, בחיפה ובמקומות שונאים בארץ. יש סחיטה כספים בלתי פום. יש אנשים שמספרם אח מחרם, פוגרים את חנויותיהם, עוזבים את דירותיהם - רק כדי להנצל מהחסימה הזאת, באשר אין להם יותר בית לשבת אומה. הבפר הערבי מפרנס כל הזמן את הכנסייה. יש מטר מפוחת מכך של רקייז'ציה של פזונוח, של בהמות עזונה, של אבטומוביילים. יש הפרעה ומתורה של ההובלה, אי יכוות להגייע לשוןך. מוציאים מספר רב של אנשים מן המשק ומפעולו בכלויות רגילה, וישנם מאות אלפיים מטיב בני' העט הערבי בארץ - במובן הפסיכי - שנפלו במשק הזמן הזה. כל זה מתיש לאין שוחר אה בזחון של האבורה הערבי ומדלדל אותו. ברור לי שאם פעם נגיילידי איזו סטבילייזציה, גם אם סטבילייזציה זו חייה על חשבונו ולראחונו במובן הפוליטי, הרי מצד העובדות הכלכליות ידנו היהיה על העליונה. אם גם המשק בבללו נמצא נמצא במצב רועע וירוד מפני המצב המושך הזה של מהומות ושל איבטחון פוליטי, הרי משקלנו בו יעלה בלאי ספק. נכח שתח אחדר השטח הקרקעי. אין כל ספק שהחברה על העربים למיבור קרקע גידל למעלה-ראש, באשר חבוי סטבילייזציה זו. הוא כבר עבשים גדול. אבל הדבר הזה משוחרר עיי' מצב של שלטונו הטירור בארץ. הדבר הזה מוכרא היה לבודאי גוזי, באשר כל האנשים האלה, כל הקרים וכל השבבות יעדנו בפני הצורך להקים את הריסותיהם. המktor האחד שמננו יוביל לשאוב אמצעים חדשים ייחידה מבירחה קרקע. מובן שאני מדבר ברגוע מצד העובדות של המצב הכלבי. אין זאת אומרת שיש איזו הבטה למפרע שהם יובילו

למוכר קרקע - אם מפני שהיאינה הגבלות וחווקיות או מפני שהיה
גם אז טירור לגביו מוכרי קרקע. אני אומר רק שהיה קיים הגורם הזה של
הברח למוכר, ז.א. החבר להאטמת גלחת אפשרות למשך היהודי להתרחב.
אינני אומר שזה יביא לידי לדול של ערבים בחשבונו אחרוני. וזה שוב היה
מכירתו עוזפי הקרקע ליהודי הגורם הבוננה את המשק הערבי. וזה שוב היה
בך. אנשים ימכרו לא מפני שיחינו רעבים ללחם אלא מפני שזו היה הדרך
היחידה לקומם את משקם. וגם אם היהינה הגבלות חיוכנות או פנימיות,
יפעל הבוח הזה נילחן בכל כבדו על ההגבלות ועל המחייב המלאכויות
שהוקמנה, ז.א. שההגבלות והחייבות המלאכויות לא קל יהיה להן להתרחב
ולעומdon בפניהם הקרקע הזה. יש להניח שהרב הקרים יפרוץ ההברחה הכלכלית
את חמוץות ואט ההגבלות האלה. המצביע לבחייה שיפעל גורם כזה הוא היה
בריתנו נגד הגבלות אלה. המצביע מבין לנו בן ברית במלחת העמידה
וחשוב לעדך את זה. לגבי הקמה הדריסות של משקנו יכולים אנו חמיד לשואוב
בוחות מן הגוללה; זה מפקידה של הקרן, שאנו מושפעים חח דוגה. אבל
האמצעים ליצירת חדש ולביצור וחיקון היישן בארץ זורמים לא רק דרך קרן
חיסוד. אם חבז טביבלייזציה, את תהיה עלייה - גם אם היה מוגבלת - הרי
גם תהיה עלייה של הוזן פרט. יש לנו רזרבה בעוזם, יש לנו רזרבה של
עולם שממנו נשאב. לאכזר הערבי בארץ אין רזרבה בזאת. יש לנו רזרבה של
בעל בירה שיגרשו לנו עזרה פוליטית, הם יכולים לחייב לנו גם עזרה צבאית
שתח אחיד שבו אנחנו רואים את הגברות כווננו הממשי והפטנציאלי לעתיד
לבוא בארץ.

ענין שכני שיש לעמוד עליו, זה קרקע והתיישבות. סבורני שאח
הפרש של יצירה נקודת-השוב חדשות יודעתו השליחים לפרטיה. אבל יש
להציג באופן מיוחד לא רק את העובידה המרהייה את העין של יצירה 30
נקודות חדשות, ביחס בשחדבר הזה מלאוה בעטורה של גבורה, חומות
מגן, מגדלי-צופים, משמרות מזויניות באגפי הארץ וכו', אלא חשוב להציג
עם זה את האופי ההתיישבותי של הפעולה הזאת. לא צריך שיזכר הרושם
בי יש כאן גבורה לשם, כי הנוצר שלנו מכך בדרך זו מזמין ליצירת הפעולה
וחירות הנפש שלו, ולא צריך גם שיזכר הרושם כי כל הפעולה הזאת מכובנה
אך ורק למטרת הפעילות שזיהוי החישוב, המשך ארגני של הפעולה ההתיישבותית
צריך להסביר ליהודים שזיהוי החישוב, המשך ארגני של הפעולה ההתיישבותית
שלנו, שכמונן פושטת אורה ולזבוח צורה ומתחילה לבנאים המיוחדים שבhem
אנחנו עבדים ביטום. ומשמעות לכך נקיודה-שוב הדשה היא נט רביעון, מבחן,
כוח פוליטי, אבל המטרה היא התיאשות. ובידי להניח את הדגש, יש להoir את
המצב זהה ביזוני ההפתחות במקביל הקיים.

בשער הזה של הפתחות המשק הקים המנגינה הראשית היא
מנגינה חד ה. מ. שקשוק פלגי האלים החדשים. אינני יזע/am שליחים
מצוירים בחומר הזה, אבל יש להציגך בו. זה לפי דעה חומר שעווה רושם
רב. בכך תקופת מהומות ועשו ע"י יהודים בארץ לא פחות מ-200 קדיות
חדשנות למים ומחציתם אולי רק 10% לא הצליחו - נחלו מקורחים מיט במקומם
חשוביים מאריך זיכרנו וזה גדוות. לפחות 4 הбарות בבייח יוסף שבעם ביה שאן,
ועכשיו הבהיר ביזור של חניתה. אבל אין פה שאלה של כמות בלבד.
משמעותם אמורים פחות 200 קדיות זניחה את הרשות, נראת שרוב הקדיות
הן בעקב החזוף ואולי יותר ממחציתן מבעלותם לפודסם. אולם מה שמעניין
זה הפתחות ההשאה במק התקלאי המעורב, בהחישוב הבדח שלנו. ומה
משמעות ביהוד הוא לא רק עצם מצאה המים, אלא ארגון ההשאה. ובdae
לשם כך להסבב בהפתחות העבודה של חברה "מקורות". זה מפעל מרבי
בפינה אחת של הארץ, אבל הוא משתמש דינמה מלאפה מאד איך אפשר לסדר דברים
אליה, אםחראו את התרבות של עלייה שטח ההשאה - המספרים האלה ינסמכו
במחלקה הסטטיסטייה - בכך חניכם האזרחות והראויו איזו עלייה ואיזה גידול
של שטח ההשאה צפויים לנו בשנה הקרובה, לאחר חברה "מקורות" חכמו
לפעולה מלאה, אפילו בשלב הראשוני שלה, נראה תמונה של פרוגרסיה, ופרוגרסיה
די מהירה. זה דבר הקובל עם קצב ההתיישבות שלנו, הקטנה היהודה, הגדלה
האפשרות של גידול גידולם. עלייה בלתי פossible של כוחות העובדה
הדרושים למשך עט גידול ההשאה. בזאת יש בשורה של הצלחה לעתיד. העובדה
זהה, שם מחייבים מיט מזאים אותם, שהם ינעם וזה גורם המחויל את

המהפכה הכלכלית העומדת ביחסו של אדמה, שהופך אותה מושמה לגז פורה ומאפשר להבניהם לחזקה שיטות חקלאות חדשות ומודולים חדשניים וمبתיכם רמת חיים יותר גבוהה והעיקיר מספר אנשיות הרבה יותר גדול על אותו שטח האדמה. ו מבחינה זו - אם כי אנחנו נמצאים במצב, יש מצב קשה בשוק, יש רידעה של יכולת הכניה, יש חוסר עבודה בערים שבניה לא יידי דלדוול זומציא המוני אנשים אפשרות של קנייה חזקה באזחה מדה שכנו קודם וזה פוגע קשה במשקים ובלי ספק יש רידעה של רמת החיים בהרבה משקדים, אבל זה לא השפיע על הכלכלה המשקית של פועלינו הנמדד בעובודה. ההיקף המשקי של פועלינו החקלאית הנמדד בעובודה נמצא בעלייה בלבד פוםך. גם בעוצם הימים האלה, אם חבאו לנו משקדים שעומדים על רמת אינטנסיבית גבוהה, ממשקי עמק הירדן ובמשקים עמק יזרעאל, המשמעו קובלנה אהת על חוסר ידים עובודה קובלנה על שעוזבים ימים ארוביים, מחושך עד חזון, ולפעמים מוגברים לעובוד בשבח, שם לא כן לא תעשה העבודה, הפרי לא יקטף, קובלנה שלמרות האנשים ע"י הנוצר הגרמני והנוצר שגדל במשקים, דרישות עוד ועוד ידים עובדות.

אם חטמו באופן יוחר ברור על האפשרויות הקרויבות של חח' שבוחן דשה, הרי יש להזכיר קודם כל אם עמק ביהדותן. שלשום הועבר בעמק ביהדותן לידי יהודים שתחדשה אדמה קרוב ל-2,000,000 דונם, וזה רק חלק מפעולה קרענית אחד, שגיאע ל-2,500,000 דונם או יותר. זה קנייה חזקה היוצרת גושים רצופים יותר של קרע בעמק ביהדותן. ובעוניין ביחס בקניהם הוצאה הוא שטח מלוזה בחברת אובלוסין, בטרנספר אוף פופוליסטיין". יש שבוט שחזקה בחלוקת בעמק ביהדותן ממערב הירדן ובחלקו מזרחה לירדן ונעשה פעולות לרוץ את השבט הזה מזרחה לירדן ע"י קנייה אדמה בשביון שם. והפועלה הוצאה של רכישת 2,500 דונם או יותר היא צעד חשוב בכיוון הזה. האדמה נרכשת בשטח זה ושבט הולך ומעביר את אנשיו לעבר הירדן ומפנה את האדמהcao. הדבר נעשה בהבנה, מהות הסכמי שלום ובכasp. ע"י כך מחייקת אמונה האדמה שלנו, אבל ע"י כך אנחנו רוכשים לא רק קרע ולא רק נקודה להחישב אנים חדשניים, אלא גם מפחיתים את מספר הערבים בעבר הירדן מערבה - לא ע"י זה שמנשלים אותנו מרעיבים אזהם, אלא להיפך נוחנים להם ביטום מוקומם חדש בחנאים טובים יותר. נעמוד בקרוב לפניו יצירה של שטח נקודות חדש בעמק ביהדותן. מ"מעוז" צריבים להוויל חאומים ולהתיישב. "מעוז" היא נקודה מוקובצת מכמה קבוצאים, ומצב גאותה החקרא הוא בזאת שאפשר לישב אותם על אדמותיהם. היה לנו, איפוא, נקודה בין מעוז ובין טירוח'צבי. ונקודה שניה בין מעוז ובין העיר ביהדותן. אינני יכול להבטיח שהנקודות האלה חומרת בזמנן שאנו נוכחים באותו שתקל בקשי' דווע מצד המשלה לדגל מצב הפטחו. רק זאת אוכל לומר, שאני מוקה שchengבר על הקוציא הזה ובוי הקוציא הזה יהיה רק זמנה ולא יוכל למונע אח הקמת הנקודות, באשר זהוו קרע שלנו ולמעשה אנחנו מחקרים למאב של שליטה על עמק ביהדותן. בקרובות מהיינה לנו 8 נקודות בעמק ביהדותן. יש לנו עוז רבתה קרע מפוזר שאיננו מיושב ומתחילה פועל ריבוז של החקרא הזה גם ע"י חלופין וגם ע"י רבייה נספה. ובמלה שיזכרו גושים יותר מרכזים, חזרנו עוז נקודות. אנחנו מקוים שבערת כופר היישוב" נוכל להגשים את סלילת הכבישים בסביבה ביהדותן, לשחרר את הנקודות מהזיהה לעיר ביהדותן ולהבר אורח בינו לבין עצמן. ברור שהוספה נקודה זו יש לה חשיבותו לא רק בשלעצמה אלא גם חשיבותו מנוקדת הבתוון כי זה יוצר קשר בין מידות אבוי ובין מעוז מול הירדן.

פנה אחרת, שאנו עומדים בה בפני פועלה אינטנסיבית של גאותה קרע, היא גב' נל' האפסון. יש לנו חקיה, אם כי אינני יודע אם מעצורים יבולים להיפוי ברוגע אחרון, לרבות ע"י חנייה ב-300,000 דונם, שבסך הזמן אפשר היה להשיבם עליהם עוז כמה אלף דונמים, ז.א. אם חגורת הקניהם היזאת אפשר היה ליאזר שטח של 15,000, 10 דונם ולהביא את זה בעחד לידי גוש של 20,000, 25,000 דונם או גוש שתחיה לו חזית של 15 קילומטר על גבול האפסון ממש. לע"ע אין הרבייה הקרויבה הזאת, שאנו מדבר עליה, סמוכה להנחתה. יש שטח אדמה שישאר חזץ בין חניתה ובין השטח החדש. אבל ישנו סיכויים לסתום את הפרצה הזאת, להפוך את זה לגוש רצוף. בכך יש עוז פחו בטהון מאשר לגביו ביהדותן שיעלה בידינו מיד להקים שם נקודה החישובית חדשה, אולי אם גם לא יעלה הדבר בידינו, נוכל לעבד ולשמור את האדמה הזאת מחניתה. זה חייב הוספה בוחות לחניתה, שהיא בירום מבצר איתן שהקיטנו באזחה סביבה. מי שנצדמן להיו

בחנייתה בזמן האחרון ולקלוט את הרוח של אותו המקום, הרי ימצא כי יש שם הרגשה של אחד המקומות היותר בטוחים - מצד היבוז שביל הסביבה הערבית רוחשת אל קבוצת האנשיים, הפחד ו גם ההשפעה וההערכה שישנה לאומץ הלב ו גם לחבוניה, לטעם הטוב, לטקט שאנשיים גילו. אצלנו יש הרבה מפעלים שהם חלזויים בהעשורם באיש אחד, ואט האיש האחד הזה נמצא, הרי הם מצלחים. אני מוכರח לציין שהמנבחר של חניתה הוא אחד המפעלים המוצלחים בירוח שהיו לנו בזמן לאחרון. הוא חבר קבוצה דוגנית, אבל אנחנו טפומי לחבר של קבוצה דוגנית. הוא יליד הארץ, ליד מחולה, יודיעו היבט ערבית. יש לנו שביל מעשי רב, והוא הטבי אח חזמן על סגנון החיים עם הסביבה, גם מצד היבוח שיש לגולות וגם מצד רוחות היבוב, לנדריכות, לאציגות ביחסים הכובות לבוכות בין ערבים ו גם מעוררת אצלם כבוד. בפרש היחסים ישנו אלמנט חשוב מאד, אלה הם היחסים עם השכנויות שמעבר לגבול, עם בפרי הלבנון הגובליהם עם חניתה והעומדים בקשרים חכופים מאי מהם - בקורין ידידות, סדור ענייני הבטחון זבו'. יჩנן שם נרכוש אח האדמה שדברחי עליה היה הקשר בין חניתה ובין חלק מהגדה דרך הלבנון. המצב של הגבול הוא בזאת שיש דרך יוזהר קרחה בשכנויות בשטח הלבנון. אנחנו מוקים שקיבלו את הרשות לקבוע קשר זה. הקמת הנזードות האלה וכל החפה של המשק החקלאי שלנו היא במובן חגורת גדולה פאר כל כוח, יצירה גדולה של עדות, של משקל ממשי שבו לנו בארץ.

אני רוצה לדבר על התגובה. מראשית המהומות בארץ ב-1936 נמצינו מציגים לממשלה שי דרישו: ראשית, אפרוח חזקה, גלויה וממשית להגנה עצמאני, שניית, שיחופנו בפועל להבליזות של בוחום הבטחון להשלטה הדר בארץ. במו... בכל עניין, כך גם בעניין זה דרישותינו נחמלאו רק בחיקון וחמיד באמון. אבל רוץ אני לומר: הלוואי והיינו בכל שטח החביוות שלנו ממשלה מגיעים לאוּן החזאות היחסיות שהגענו אליהן בשטח זה. החדרנו מאי בכבוד אפרוח חזקיות של הגנה עצמית, ולבסוף הקענו גם את החומה שגדלה לפניינו את השטח השני וככוננו לחקוק של פעולות כללית בשיתוף עם הבוחום הבריטיים בארץ, המשטרה והצבא.

הרחבת הגנה העצמית החזקה שלנו החנהלה בכמה ביונים: א) ביון במוחי - יוזהר אנשיים, יוזהר נשק, רזרבה יוזהר גדולה בשבייל הנשק הקיימים; ב) בכיוון הסמכות, האבטונומיה שלנו בהגנה זו, חופש הפעולה של החלפת אנשים, של שימוש באזוח הנשק שיש לנו אצלנו, של פיקוד עצמי שלנו על מגנוון ההגנה זו. ג) בכיוון של כוואר ההגנה, של האפקטיביות של הרחבה החקוף הטריטוריאלי שלה ושל קביעה חכנית יוזהר רצינוליות. איןני יכול לסקר ברוגע לפניים איך כל השלבים שעברנו או הם, אבל אזכיר רק את החדרנו העיקריוות. עברנו מהגנה של הנזודה בלבד, עם איסור לצאה עם רובים צבאים מחחות הנזודה אפילו ב כדי לשמר על השדו, להחנה של נזודה הגנתית שלמה על כל שדויה ומטעה זמה להגנה גושית איזורי. ברוגע מאורגנת ההגנה זו אגושים גושים, ובראש כל גוש יש מפקד המזונה ע"י הממשלה, יוזהר בכון הממון על ידינו ומואשר לתפקיד זה ע"י הממשלה. לרשות מפקד הגוש עומדות שי אפרוח פעולות כליה גושית: א) הוא יכול להעביר בכל רוגע אנשיים ונשק מנקודה לנזודה, להלכה אפילו מכל הנזודות לנזודה אחרת, בשחיא נחפק. הוא לא יעשה זאת, לא יפנה בבח אוח אס מדוחין, אבל הוא רשותו זאת, להעזר במדעה המביסימלית ע"י כל הכוח שלא שננו בחוץ הגוש. זה לפועלם של הגנה סטטistica. ב) אבל יש לו גם מכשור של פעולה דינאמית בדמות המשמר הנודד. בכל גוש יש משרמר נודד אנשים שאינם שייכים לשום נזודה, הם נחלח הגוש ותקפידם לשוטט בגוש כו". הם פועלים פועלם המונע את ההתקפה ו הם ממשים חגורת ואמצעי של רדייה במקורה של ההתקפה על אייזו נזודה. ויש להם החופש לסתוב בכבישים בין נזודה לנזודה בכל האיזור, גם בסביבושים אלה אינם עוברים בולם בחום יוזה. למעשה יש להם החופש להמציא חמיד על ההיקף החיצוני של האיזור היהודי כדי לאروب לבנופיו, כדי לקדם פניו התקפה.

בכל הזמן דברתי באילו לא היה כל צורך בבטף, באילו כל הדברים האלה נעשים מאליהם. אבל אני מחייב להגיע גם לשטח זה. רמת ההגנה שלנו חלויה במידה מכרעת ברובי המשמרות הנודדות אלה. עד הימים האחרונים היה המצב כזה, שבכל מערב ההגנה היישובית שלנו היו לנו 635 איש מקבלי משכורת

מהמשלה, שמהם 364 הם חילילים פשוטים ומקבליים 6 לירות לחודש, 241 הם קורפוזרלים ומקבליים 7 לירות לחודש ו-60 הם סרג'נטים ומקבליים 8 לירות לחודש, במספרים האלה יש חובן: 241 קורפוזרלים במספר נקודת ההגנה שלנו בארץ, מפניהם שהיידור הוא כזה שアイין נקודת הגנה בלאי, קורפוזרל הינו אין מקום שיש שם מספר רוביים מד-540 שלא יהא שם קורפוזרל. קורפוזרל הוא מפקד הנקדחה. ואם יש 241 קורפוזרלים, שמע שיש לנו 241 נקודת הגנה. אינני יודיע את המספר הזאת מחישב עם המספר של הנקדות החקלאיות שיש לנו בארץ. יש מפתח ההגנה, אם יש פרודם בוגדר המשמש נקודת הגנה עצמאית, יש לנו קורפוזרל. יבוליהם להיווח בחיפה 6-5 קורפוזרלים, קורפוזרל לקריה חייט קורפוזרל לנוכח שאפן, קורפוזרל לחדר הבארט וכו', וחיפה מופיעה אז בדמות של 5-4 נקודות, ובין נקודת הגנה ישן במספר 241, 241 סרג'נטים, הרי פרוש נקודת הגנה גודל מספר הקורפוזרלים. אם יש לנו 60 סרג'נטים, הרי פרוש הדבר שיש לנו 50 מפקדים גושיים - הסרג'נטים הטענו לא מפקדים של נקודות אלא מפקדים של גושים - ז.א. מפקדים של קבוצות של נקודות ו-10 הם מפקדי משמרות נודדות, ז.א. יש לנו בתשלום ממשליך 10 משמרות נודדות. באך אני מגייע לנוקדה מזווע נחוץ לנו בסוף, מפני שאין שום הגבלה בכלל - אין הגבלה אובייקטיבית, אבל אין גם הגבלה ממשליך על מספר המשמרות הנודדות, שמספרן מוגברת לאלה לא מוגברת רק מה שנאמר הוא שהממשלה משוכנעת שהזו הם נימום הבהיר. ובعد זה היא מוגבנת לשלים. גם לגבי משמרות נודדות אלה הממשלה משלה רק את שכורת האנשים, אולם את המכוניות ואת הבניין נזחנים אנחנו. לא כל המכוניות משוריינות, יש מכוניות פחותה. ואם לא כל המכוניות משוריינות, הרי זה רק מפני שחרר בסוף. אין שום סבה אחרת לא מפהאת אידייזון להחזרה בארץ ולא משומן הגבלה ממשליך. אדרבא, הממשלה מריצה אותנו לבך, מבינו שעושים את הדבר, היא מעוניינה שהדבר יעשה בהלה, להעמיד יוחדר ויזחר מכוניות משוריינות. ואם נראה אם ההיקף הכללי של אנשים, אין שום דבר המונע ליצור מתחם הרזרבה האנו שיח שি�שנה משמרות נודדות נוטפה ולחושיב את האנשים האלה על אבטומוביילים ולאמר לאנשים האלה, הפקידתם לשוטט. אין שום דבר המונע רק חוסר בסוף, כי אם אפשר לעבוד ביום ולשוטט בלילה. האנשים אריכבים להיווח פעילים במעט כל לילה, וגם ביום הם אריכבים להיווח במצב של "תבן". אם יקרה איזה דבר, צריך לקפוץ מיד לחוץ האוון ולנסוע למקום הסכינה. יש לנו כל מיני סדרורים ארעים של טיטוטים כאלה, נסעים לאלה, נסעים את האנשים או מלונאים את המשלה מהבעודה ובמקומם שmobiledים מים, מלונאים את האנשים או מלונאים את המשלה. אבל אני מדבר על משמרות נודדות קבועות. והנה בעזה כופר היישוב

סודרו משמרות נודדות בכוחות מחנכים בשרוון ובשומרון סודר קו הגנה הייזוני. אין לי כאן המפה, אבל נניח למגדי אל, בפר סבא, רוח הכוח ועד פרדס חנה וקבע קו סטרטגי העובר ממזרח לאיזור הזה מול ארץ המרד ובכו' הזה נקבעו משמרות נודדות נוטפות הנמיין הזה הצליח. אם למשל הốt, זה טוב לאין שoor, המצב בסביבה רמה הכבש - המונבנה לפערניזה, בהזחה הזדה של חניתה הנעה בחוץ איזור ערבי, הרי זה הזדה לפעולה שנעשתה שבועיים מספר אנשים כדי לקדם באופן מחייב את ההתקפות ממחכרים הערב, הם הסובבים למקומות הזה ויש טיטוט בלתי פונק. השחרה הרגשה בקרים שאין חופש תנועה לאрабי שזומם רע והוא עלול להקל במשמר וכל עוצר ונשב יחסנו ואישלו אותו لأن הוא הולך; הרגשה שאיין בטחו גם לערבי שקט להמצאה בלילה בחוץ, היה עלול להכנס לחוץ צורה, ייאסר עד אור הבוקר, ומותב לו להבדד ולשבח בbijico, בלילה זלאצח רק עם אורך הבוקבנ' הרגשה בזו השתררה בקרים האלה וזה מה שהקטין את מעשי החנפליות, את היריות ואת הנחת המזקשים. אנשים רבים עבורי בחנכים, היו אנשים סכלקמו מתחוץ הנוטרים הקבושים, היו אנשים מתחוץ הערים שתרמו חזות האחת, ובחותם הזה חזרו לחיהם, הובח שבדרך זו לא יימצא פחרון לשאלת. שמרות בזו צוברת נסיזן, והנסיזן הזה צריך להשר וללא יחנן לבזבז אותו מפני שאנשים אריכבים לחזור. צריבה להחרר הרגשה אצל אנשים שזויה, עבודתם, עבודה הצבע, אין לדעת כמה זמן זה יshan, זה עניין לאordon ימים, הם אריכבים להחגל לבך מצד אורח חייהם, אריכבים לראוח לפניהם מטרה להשככל בדבר, להשכלם, ופירושו סדר של קבע. בנוקדה זו נחלנו האלה יזועה במומ'ם עם השלטונות, בחודש يولוי האגנו דריש על הופפת 500 איש בחילות למטרת זו, ואחרי מום רב ומיריע ואין ספקזיות על גבי אינספקזיות במקומות ואחרי שעלה בידינו לסתור בכל מיני האשומות שטפלו עליינו, מאשר הדבר. עוד חרטה החיממה האחורה, אני מקווה שהוא רק עניין טבנ', עד שהדבר יסודר. קבלתי הודיעות ביחס ל-38 איש (זויה חואת של חבר מקרים מאיזוריים שונים) למשמרות נודדות בתשלום ממשליך מלא,

שפרושו העמוץ סכום עצום על החקציב הציוני באשר עכשו צריכים להעמיד לרשותם אבטומוביילים, בנזין ולהוסף הזאות תחומו ש Achra. ל-381 איש הלאה דרשו לפוחות 16 מכוניות משורייניות, ו-16 מכוניות משוריינות צריכות לעלות בכמה אלפיים פונטיטים. כל מכוניה מספקת ל-3-2 משורינות היינו ל-30-20 איש, כי הרי לא יעבדו כל האנשים 24 שעה. מחיר מכוניה משוריינה הוא 400-300 לירות. ישanza כל מיני דרגות, יותר משוכלו ופחות משוכלו.

החרבზחי באנ' בנקודה זו של משמרות נודדות כי זהו בבוע חשוב - חופש מנועה רשמי וגולוי על פני כל הארץ. זהו אמצעי ההגנה היוחר אפקטיבי גם מבחן אבאייך וגם מבחן השפעחת פסיבולוגית, השפעה על הסביבה, כשהמתקיפ הזומם יודע שיש גודל קל-תנוועה שיבול להופיע בנדיגות במקום, ועמדתי על כך גם מפני שזה מחייב אמצעים יותר גדולים. אבל אין אני בא לזלזל חלילה בערך ההגנה הפטנטית שלנו במקומות. ביום יש לנו 6,800 איש שמומכבים להשתמש ברובים ליגליים ויש לרשום 200,4,200 רוזבים.

ואם יתברר מה שדרשו - דרשו לא רק הוספה של משמרות נודדות, אלא גם הוספה להגנה הפטנטית - אז יהיה מספר האנשים כ-500,7 ורשום יהו כ-500,4 רוזבים. מספר האנשים זהה חמיד יותר גדול מאשר הרובים ואנחנו מעוניינים בכך. אם אני אומר שהיה 5,500,7 איש ולרשום יעדנו 4,500 רוזבים, הרי אין זה אומרת ש诧רים לנו 3,000 רוזבים. מובן שאנחנו יכולים לפחות במקרה רוזבים שיתנו לנו, אבל אין זה אומרת שיש לנו 4,500 אנשים מזוינים ו-3,000 שאינם מזוינים. לא. מפני שחמיד ממש לנו הרובה יותר מאשר שעה ביום והמצב האידיאלי יהיה בשירותה יפעל 24 שעות ביום ושלשה אנשים יחזיקו רובה אחד בזאת אחר זה. יש כמובן שאלה מהו כוח הרובים בשבייל ג'יום בכל הארץ בשתייה החקפה בבחacha. אבל בשאן בבח אחת מצב של אלרט בכל הארץ, הרי מוכחה מספר האנשים להיווך יותר גדול מאשר רוזבים, ואנחנו מbijitim על זה בעל היגש השוב מצד הגמלה ההגנה שלנו, באשר קודם שהיו נוחנים לרוצון רובה מספר כך ובד', ורק לרוצון היחה הרשות להציג ברובה זה ולא לשמעו, ואת נחנו לשמעו רובה, נתנו לו רובה במספר זה וזה ואסור היה לו להציג ברובה זה ובן הלאה. זה היה מטייל עליינו הగלווה קשוח מאד ולמעשה היה שלו הרבה פיבול ההגנה שלנו, כי מה לעשות אם באורה שעה רוצון חוליה או חולב את הפרוח או נשלח לאיזה חפקיד חשבוב. ברגע יש בזה גמיישות גמורה, כל 8,000 האנשים יכולים להשמש בכל 4,500 רוזבים. הלחץ שלנו על מון רוזבים נספיקים אייננו פוחת. בעצם הימים האלה אנחנו מקבלים מאות רוזבים חדשים. במספר הנ"ל של 4,200 רוזבים יש מאות רוזבים שקבלנו אזחים רק במסבאות האחוריוניות. ואם אני, מדבר על 600,4,500 רוזבים, הרי פרוש הדבר שאנחנו מכוונים לקבל עוד 400 רוזבים במשך הזמן הקרוב ולהלן זה לא ייחד. אבל במידה שנקבל רוזבים חדשים, נדרושים חמיד אנשים חדשים, נדרוש להשביע אנשים במספר יותר גדול מאשר מספר הרובים, כדי לשמר על המבכה הזאת של השימוש בונשך, באופן שחמיד יהיה מספר האנשים יותר גדול ומספר הרובים לא יספיקו לעוזם.

זה יש להוסיף עיד כ-450 נוטרים, שאינם מהווים להלבנה חלק ממערכות ההגנה המאורגנת שלנו - תאמorganה ע"י הסוכנות. אלה הם נוטרים שישיכים למפעלים פרטניים שונים, כגון חברות האשלאג, חברות החשמל, מטבחות שנונוח, בחו' ספר בעיר ששזוברים אנשים. אבל אין למחוק אם כוח ההגנה הזאת מהחטיבון הוביל של ההגנה. כל אלה עומדים על המשמר של רכוש יהודי ושל נפש יהודית. הרי סך הכל אריך להיות 8,000 איש עם 5,000 רוזבים. אלה הם המספרים שאפשר עכשו להשמש בהם. אני מקווה שבעה שחשובו הנה יהיה מספרם גדול יותר, הלאו' שלא יהיה בו צורך, אבל חמיד צריכים לקוזח שיבול ההגנה היה יותר גדול.

אני רוצה לעבור לפועלות הכלליות הדרשוות מצד המרכיב שלנו, מצד אף הבתוון של המחלקה המדינית, לשם החזקה בכל הצبور הזה על הרמה הדרשוות של ארגון ושל טכנייה ומה זה מחייב במובן הכספי. קודם כל זה מחייב אינטלקטוטים קבוע, זה מחייב רבו'ן חבר עזובדים שמרכזים את כל הפעולה פה בירושלים. ואני רוצה לנומר שלע' עלה בידינו לסדר את כל המעמסה העצומה הנוסף הזאת בהוספה של רק שני אנשים למחלקה המדינית, אחד מזביר

המקובל כ-12 ליראות לחודש וצעירהacha המבונה ומתקבלת 8 או 9 ליראות לחודש. זהו נספח לאיש הנושא בעול זהה בכל הארץ, יהושע גורדון, המשמש מקשר מרכזי כלפי המשטרת ובכלל הצבא. אבל אם נכון בחשבונו רק מה שנוסף כאן בחלוקת המדינה, לא יהיה זה נכון. נספח חבר עובדים רב בארץ. זמן לא רב אחרי החלטה הפעולה הזאת נזבחנו לדעת שמגלי טיפול מחדך המרכזו בארגון הזה במקומות, ומכללי קשר יש בין האנשים שלנו ובין מפקדי המשטרת במקומות, לא חלליה הפעולה. הקימוננו רשות של מפקחים, מפקח מרכזי לדרום היושב בחל-אביב, מרבעון רשות טובי וארגון חמיד בחנונית, מפקח מרכזי לבני הצפון, מרבעון הוא אוטו שלו, הוא נמצא מפקח מרכזי עד נתניה; מפקח פרושה חפר וחדרה עד מחולה, ויש מפקח מרכזי בירושלים, לירושלים ולטביה. אבל שניים מהמפקחים האלה, מכיוון שמדובר גודל, יש להם סגניז-מפקחים וועזרים. דבר זה פרושה משכורת לאנשים, הוצאה של חנונית בלחתי פוםקח לאבטומבויללים והזאת אחרוח; פרושה מסדרים במקומות שוננים. ישם מסדרים מחוזיים של הנוטרים, יש מסדר בזאת בחל-אביב, יש מסדר בזאת בנחנית, יש מסדר בזאת בחיפה, יש מסדר בזאת בעופלה, שם מחייב כל הידע על הנעשה. אנחנו מקבלים כל בוקר רפודטים צבאיים על פועלות שנעשו אם היחה פועלה היוצאת מן הכלל. על ידם נפטרוח כל הזראות. יש ברטיפיה של אנשים שמעבירים אותו מסוג, יש טפול חמץ בקשרים המכומיים עם המשטרת ועם הצבא. יש לכל החיל הזה 4 מפקדים בריטיים שעוסקים רק בעניין זה. הכוח הזה איןנו נחוץ לסייע היישרה של המשטרת הבריטית, אלא יש לו פיקוד מיוחד העוסק רק בזאת. יש 4 מפקדים בריטיים: אחד בירושלים, אחד בחל-אביב, אחד בחיפה ואחד בנצרת. המפקחים שלנו במקומות עצומים בקשרים אחם. ויש לנו דאגה מוחה של אמון ובהשרה. אמון במקומות זה אומרת פקוח על כך שהאנשים יאמנו ויקבלו את התבשורה הדורשת בשעות הפנאי שלהם ואמון מרכזי ע"י יצירח חדש-אמון ומחוז-אמון בצבא. היו באלה במשך הזמן בטרפנד, בחיפה ובנחנית, ואני מוקה שיחדשו מחוז-אמון באלה במרכיבי הצבא. מחנה בזאת הוא כולם על חשבוננו. אין אנחנו יכולים לדחוס מהמקום, שאנו עובדים ביום וטומרים בלילה והמציאו הוצאה נספוח לצרכי שמירה, שבשלחו את לנו למרכז-האמון ישם بعدם. אבל גם בשעה שקבלו האמון קבלו משכורת מהממשלה והיו מקרים שלא קבלו. אבל גם כוחם שכבלו משכורת מהממשלה, הרי הוצאות סדור האחים וסדור מטבח - מטבחبشر - כלים שונים, מורים לאנגלית ולפערם גם לעברית במשך חדש-האמון האלה, נסיעות בקשר עם זה - כל זה היה על חשבוננו וזוהי מעיטה לא קטנה. אבל אין לנו ברירה, אנחנו מובהרים לשאח בה, מפני שאם הצבה נוחן מוקם ונוחן מדריכים, הוא טוען שהוא מוציא את האנשים האלה מתקידיהם חשובים ומוסר אוחם לגמרי לאמוןם של היהודים, אנחנו מובהרים למלא את חפיכינו.

יש שאלה של אמון ומשמעותו בכלל נשק חדש. למעשה הרוי עד עכשו נשק היחידי שהאנשים שלנו מוסכמים להשתמש בו הם דובים. אנחנו מתקבבים לבבושים חדשים בנקודה זו. יש כבר המלצה לא מוסגים צבאים על נחינה נשק יותר אפקטיבי לנוטרים, מכונזיריה מסוגים שונים, פצצת רובה ועוד בלי נשק באלה. לעומת לא נחשנו ההמלצת האלו, אבל אני בפוח שבסך הזמן נגיע לכך, נזדאי במשך זמן לא רחוק.

כל מה שאמרתי עד עכשו זה ענף אחד של פועלחנו הצבאית, הענף הראשון של הגנחות. אמרתי מלכחה, דרשו שחי דרישות: א) הגנה עצמית, ב) שיכון בפועל כליווח. והנה החביעה הראשונה הייתה החטלה שנחלאה וצמלה בהיקף לא מצומצם כלל. החביעה. השניה אחריה יותר להחטלה אבל גם היא הגיעו למלווי במדה ידועה. אם נסדור את הדבר הזה בסדר ברונו-לוזי, הרי הצעד הראשון שנעשה בכיוון זה היה סדור שמר הרובע. היה לנו שטח שטח עירוני עשה חבניות לקרה של מרד רחוב הארץ. מסקנה אחת, שהצבה במקרה יעבדה השלטונו לצבא. ומצוותנו שחי מסקנות. מסקנה אחרת, שהצבה יזכה עזר. מסקנה שנייה, שבסביבה בזאת של שלטונו צבא, ההטסים הקיימים בזמניםים בזמנים, הטעמים פוליטיים וספקוח לגבי שמו של יהודים נגיד ערבים, אפשר היה להסתמך מהם את הדעת באשר זהו מצב צבא, הצבה איננו עומק בעניינים פוליטיים, הוא משפטם אלמנטים לויאליים כדי להלחם נגד אלמנטים בלתי לויאליים. מה שהוא עשה בחקומה זו, אינו עלול לשמש קדים לעתיד. זהה שעה חירום. הזרמת שעה זו אינה קובעת שום סטטוס. והבא רשי.

לעשות באופן חופשי מה שהוא רוץ. לשם מקרה בזאת גויניטה פלווה מיוחדה של כמה מאות בחורים יהודים שמקיידם צריך היה להיות במצב חירום כזה להזות שמרות על קוי מסלה הבלתי נורא בשוחפותם עט הצבע. היה דיון רב, אם משמרות באלה באות ביחס ללחנות ערביות ולחנן רכבה וחלקי המסללה באיזורי הארץ העربים או שיש לצמצם אוותם רק בחוץ המושב היהודי. היה רגע שנשאלנו אם אנחנו מוכנים לחח אנשיים לכל מקום בארץ. והצבא רצה שאנחנו נעה "הן", אשר אז הוא יכול להביא בחשבון שכל רכבה הוא יכול למסגר לידי יהודים בעדר אבאייה ידועה. המשטרה רצתה שנאמר לא"ר לא"ר, אשר המשטרה היא ממשלה של מדינת ארץ ישראל וממשלת ארץ ישראל לא"ר רצתה, ליאזר עובדה זו של הבנטה פלוגות מזוינו של יהודים באישור הממשלה ולשם חוקדים ממשתים לטרכזים ערביים של הארץ. אבל לא נוח היה לה להחנוך לדרישות הצבע זהיא סמה עליינו שאנחנו אמרנו "לא", אשר יש בזאת שם שילוח אנשיים למזה. ואנחנו אמרנו "הן". זה מחייב את המשטרה. המפקד הראשוני של הצבע גינרל דיל אמר שלא היה לו ספק כי חשבנו היה חיובייה. אז אם באשר החלטות מתקבלות מלמעלה הן יפוזה, אבל באשר הן עובדות לאפרט המוציא לפועל, מחייבים כל מיני קשיים ומחיליה נטיה חזק כדי מעשה לצמצם ולטבש ולהוניך את שעור הקומה של הדבר החדש. והנה היחח שאלת כיצד יאמנו האנשים האלה, והאפרט שלו יטפל ענן ראייה שאין לו חזיב לאמן. כאשר האנשים יקראו לפועלם, יחנו להם משכורת, אבל חזיב להבנת האמן אין להם. משומן בכך הם מציעים שהאנשים האלה יאמנו במקומם מגוריהם. אם יש אנשים היושבים בירשותם בחל-אביב, בפתח חווה או בחיפה, הרי יאמנו בכל מקום ומקום בשעות הפנאי, שלם; ישלח אליהם איזה סרג'נט של הצבע או של המשטרה זיאסוף אוותם באיזה מגרש והוא יחן להם את האמן. ידענו לאיזה תפקיד קשה יצטרבו האנשים האלה ללבת נידענו את הקחל הזה של החורים שבמצב כזה של אמן במקומו מגוריהם לא היה המתייחס המבטים והחאים המבטים טובו, והחואים המבטים טובו, וכאשר החואים לא תהיינה טובות ויהיו בשלוניות, יזקפו את הכלוניות האלה לשבונו של היישוב היהודי ושל העם היהודי, של הטעונאות ושל המסתדו הירושאים. ולא נוכל אז לטען, לא שמעם לנו, לא נחHAM את האמן הדרשו. וראינו שאין לנו ברירה אלא להבניהם את ראשנו בעול זה ולאפשר לצעירים אפשרויות מיטליות של אמן רצינלי. אמרנו, מברחים לרבע אח האנשים אלה במחנות. הרי לא דבר קל הוא לעשוה במשך חודש ימים מדם ציבילי הייל. נניח שהבחן ריט שלנו באשר יאמנו, בשעה שি�נסה הדרכה, כאשר הם מחרבאים לוגרי באמון זה, יכולים אולי להציג לחואים טובות במשך זמן קצר יותר. אבל אם ביום יעבדו ורק בערב במקום מיטלית. כך עשינו וסדרנו מחנות. גייסנו מדריכים משלנו. האעים בהם היו עובדים 12 שעות ליום, תמדרך הצער לבניין באטמוספירה של אבא, במחיה מיטלית. וכך עשינו וסדרנו מחנות. תמדרך הצבע בלבון, הכרחי מחנה במקום מיטלית. מזבירה היציר הינו לא מזוהה בלבון יומם ובעשרה הערב ובשעות הבוקר הינו לומדים עוד נספוח בהדרבה המדרכים שלנו. כל הצורה היה יפה מאד, אבטונים יוצאים צבאי גמור, מחנה אהלים מסודרים, מפקד מחנה מטעם הסוכנות היהודית, שביל קצין שהיה בא היה פונה קודם אליו וזה היה מציג לפני אח הפלוגה, על אושל המפקדה החנונסן דגל אנגלי ודגל ציוני, היה משרך, סדריט ידועים, סדרת מטבח ובליטים, מורה לאנגלית, מורה לערבית, מורה לעברית - כי הצעירים יהיו מזבירות סניטריות, שעשויות במידה מינימלית עם הצבע וגוט עם הערבים - סדרים סניטריים לבוא בדברים גם וכו'. כל זה עלתה בכיסף, ובכיסף רב. כל קורם של אמן בזאת פרושו היה בשפלו הוצאות של מזוזה לירוה, והנה החמן האנשים ולא בא המרד הגדול ולא עבר השלטו לידי הצבע. שולחו האנשים לבתים. אמרנו, עלולים אהם לשבזבז את החומר הזה ונח השקעיהם בו. קבעו לאיש משבורת של לירוה לחודש כדי שידע שהוא מוכחה לעמוד חמיד "הבן". אמרנו, אסנו אוותם פעמיים לחודש לחוי מחנה ואמן; כדי לחדר את הידיעות שלהם, שלא לפזר את האטמוספירה של אליה כבר התרגלו קצת. אמרנו, זה איין חזיב. האנשים החפזרו, נבלעו שוב בחוק היישוב מהם שחלבו לשמידה הגדרת מהם שהלכו לנוטרות רגילה, מהם שחזרו לחוי משק רגילים. והנה נתולגלו הדברים שמלוי שבערד גדול, מבל' שהזעירה המכובחת לאבב, מצאו מפקדי הצבע, שבאו אחריו המפקד שהוגה את החנייה, שאריך עבשינו להשתמש בכוחות האלה, אשר כוחות הצבע מצומצמים מבדרי למפל בכל החקיקדים, שהם אמרו, חנו מהה ועוד מה ועוד מה. עומדים אנחנו במספר של 380 צעירים שגוינו למשטרה זו. מה זאת אומרת, חנו אוותם? הרי צריך לחשוף אותם. אנחנו על כל פנים אין

לנו אפשרות להחזיק סאוּח אונשיים בדיפוט שמא הממשלה חצרך אוותם פעם. זה חייב אפרט איש ממוֹנָה, קצין לוגיּוּס האנשיים האלה. המשטרה יודעת את מיסטר יהושע גורדון, פונחה אליו וחי מודיעת שמייסטר יהושע גורדון הבטיח להציג אוחר 50 איש. קל לאמר זה, אבל היכן לקח אוותם? צרייך לעבר מקום למקומם, צרייך למצוא את האנשיים, להביא אוותם. אח"כ מחייבת הפעולה של סדור האנשיים במקומות. פה לא יועיל אם יש לנו חביעה ממשלה ובקרה.

אבל אם אנחנו נגשים לפעה, שבה אנחנו שוחפים, אז לא יועילו כל מחייבי הבקורת ובכל הטענות הצדוקות שיש לנו על הפגמים והמומינים שיש בפועל לא באשחנו אלא באשם הממשלה, חמיד יגוללו את החסרון הזה עליינו. יגידו, הסוכנות לא עשתה את אשר הוטל עלייה. חמיד אנחנו צריכים להעימים על עצמנו יותר ממן החלק שמוסלע עליינו למעשה כדי לדאוג שהעינויים יהיו כבורה. אבל דוגמאות. הממשלה יודעת שהיא נחנה הזראוח שיבינו "בלאקה ניזעס", חיים מבוצרים לאוזך המסללה. ונזהנים לנו פקדת לשוח אנשים לחנונה, שאנשיים באים לשם, מחברר שהבניינים אינם מוכנים. צרייך לשכן את האנשיים, ואנחנו מוכחים לדאוג להם. הי מקרים שאנשיים נשלחו וחרובים אחריו או שהרוביים נשלחו והבדוריים אחריו. אנחנו היינו מובהקים לדאוג לבדרים. רקחנו בדוריים בהלואה טמונה הנוטרים ונחנו למשטרה. הם נמצאים בלילה בשירות, ההנחה של הממשלה היה שהם יגורו במושבות הקרכובות. אז גם הירבל לעשוות זאת איש שנמצא כל הלילה במשמר ובזום יצטרך לדאוג לעצמו, וביצדר חסוד הרובלתו לנוקדה? אם ננסם הממשלה מפקד אנגלי מוחמד. אבל המפקד הזה בשווה בא לו רכבב ולמושבוח העבריוז הוא מחוסר אוניות אם אין לו עזרה יהודית מאורגן שחדר לו מה עליו לעשוות. וזה פועלם זו אנחנו מקבלים עליהם. אבל הפוך עליהם, סדור עניין השיבון, סדור המטבחים, סדור עזרה בצורות אחרות עולח לנו' בלילה לחודש לאיש. זה לא הרבה, אבל זה כבר ביום סך כולל של 380 לירה לחודש. ואם מספרם יגדל, חגדל גם ההוצאה הנופלת על שכמו.

אבל אני רוצה לעמוד לא רק על מה שזה מעמים עליינו אלא מה זה נזון לנו. זו היחה העובדה הראשונה של בנטון כוח היהודי מזויין, אמנם בחור הוראת שע, לחוץ מערצת פועלות צבאיות בארץ. אין זו שבירה על רכוש היהודי ואין זו הגנה על חי היהודי זונה על כביש באיזור היהודי ועל הזבלה של היהודי. אלא זה רכבב, מפעל מלכתי בלילה. הם נמצאים לאוזך כל הקוו, נמצאים על יד בפר ס' רקיין וחדרה, אבל גם בקליקליה וחול ברם. איןני רוצה להחעכט על הפרשה של סבוטג, ואובסטרוקציה, שבhem נחקל הכוח הזה מצד משק הרכבת שברובו הוא ערבי, באיזה קושי עלה לסדר את הזבלם המים לאנשיים אלה, מפני שנחגי הקטרים הערביים היו נוחגים סבוטג, ככליהם, זה שייך לפרשה של "ההרמונייה" הפונית בין החלקים השוניים של האדמיניסטרציה הא"י בתונייה שליטה הבתוּן בארץ. כאן היה בבוע ראשות של חדיות כוח היהודי מזויין לחפיקד ממשלה כללית וחוא הבלתי את הדבר של הופעת יהודים מזוייניטים מרבזים ערביים, מזוייניטים לא בחור היהודי מפני שהם אנשים לויאליים, אבל למעשה היחה זוחם הופעת יהודים מזוייניטים.

הדבר השני שנחחד בשמה זה הוא מסמר הגדר. גם עצם בגין גדר החיל פרoso היה הופעם יהודים במספר גדול ובכוח רב לרוגל צבאים צבאיים, לרוגל צרכי בטחון, הופעתם בבניין בית, אולי יוחר מצה, בבעל, ביה לבב של חלקי ארץ ערביים תחזרים. על עצם בגין הגדר איןני רוצה לחזור. הדברים כבר ארכו יוחר מד' והם יארבו עוד יוחר. אבל השמירה על בונן, הגדר בעבדם ובוניהם במחנה נסורה ליהודיים והזוקמה פלוגה של 200 איש עם מה איש רזרביים. ז.א. 300 רזרבים, מהם 200 עדן על המשמר בקייעות למטרת הזאת. באשר החל בגין הגדר, נבאנו בולט נבואה שחזרות, אמרו שיפלו חלליים. אני זובר, פעם שוחת אחוי המזביך הראשי, אמר ל', ברור שיתינו קרבענות רבים, אין להמנע מצה, אבל אתם קבלתם את העבודה הזאת, אתם יודעים לקרווח איזו סבנה אתם הולכים, אנחנו סבורים שעשינו הכל כדי להמעיט את מספר הקרבענות, אי אפשר לזיין כל פועל, 300 רזרבים בשבי מחנה של 900 איש זוחם הגנה מטפיקה, חדגו שישמרו על כל הפסדרים, שלא יחרשלו, שלא יזנחו שום דבר כדי להקטין את מספר הקרבענות. למעשה נפל רק איש אחד בגין הגדר. אמנם נהרגו שנים רבות הטעיבה, אבל אחד נהרג לרוגל מלאה אהרת ש"סולל בונה" קיבל עלייה. הוא נהרג לא באיזור עברי, אלא

באייזור היהודי. רק אחד נחרג בקשר עם עבودת הגדר. איש מאחנו לא פילל חוץ אותה בזוז. משר הגדוד הפיל במשךן הזמן ההוא 21 חלליים בקרב העربים. פה אינני מסיק מסקנו מהשואח המספרים, אלא עצם ארוגוֹן מהחנה, ההגשה מההירה של העבودת למועד הנכון, היכולה הצבאית ש吉利ה האזרע הזאת של 200 נוטרי הגדר ושירתה המפקדה שלהם, שהיתה מפקדה יהודית שלנו, כל זה הריט במדה עצומה את קרננו מבחינה צבאית בעיני השלטונות.

הכviso הריבי, וההוא עד היום הייחר חשוב, אלה הן פלו גו גו ת ה ל י ל ה או פלגוּת הסער, כפי שאפשר לקרוא להן, על ידן נכנסנו לא רק לחפידים צבאים כמו ברכבה או משר הגדוד, כי אם לפועלה מלחמתית ישירה. אפשר למלא תפקיד צבאי מוביל להגעה דוקא לפועל מלחמתית אופנסיבית לפועלה אופרציוונית צבאיית, באן הגענו לפועלו לאלו. כמו בהרבה בבושים שלנו בארץ בן גם בכמוש זהם היביך חודה לנו רם איש. נמצא בחוץ הצבא הבריטי בארץ קצין שנחחברנו בו כמה סגולות בלתי רגילות. הטעולה הראשונה והמכרעת הבלתי רגילה שנחלחה בו זהי ציוניותו של הקצין הזה (איןנו יהודי, אלא גוי מגזע צבאי מזוחם). הוא דבק בהחלហוב של גדר צדק ברעיון הזה ובמפעל, ובמשך כל הזמן הזה הוא יoked בהחלហוב לדבר הזה ובקנאותו בלתי מוגבל. אבל לא רק נעש לה ציוני אדורק, הוא גם קצין חשוב בעל הבנה צבאית רבת ובבעל יכולת של פעולה צבאית רבה והוא, מוחץ בקורס של השיטות שנתקט בהן הצבא לדבוי המרד, הגיע לשיטה משלו, שיטה של הסוגולה לחכימי הבנויות, קודם בכל העברת זמן הפעולה מהיום ללילה -ليل בזמן עיקרי של פעולה, זמן ייחד של פעולה, באשר זהו הזמן שבו פועלה הבנויות. אם ישנו מצב שהממשלה מושחת ביום והבנויות מושחת בלילה הרי, כדי לשבור אותו שלטונו הבנויות, כדי להבריאו על שלטונו המושחת בלילה ולהלחם בלילה, וליהלחם בלילה, ומצד החכים - להלחם באובייב בנשך שלו. אם כוחו במארב, אף אנו במארב. הבא לאروب לו, השם ואروب לו. רק באופן זה אפשר לעبور לאופנסיביה נגד הבנויות באשר זהה צורת האופנסיביה שלהם. כל האופנסיביות הצבאיות, שהיינו עדים להן, גדור צבא עוזר במפרק של ברזל או של אש על פניו איזור ערבי, עוזרים מכפר לכפר, עוזרים טמות, כל זה נוחן חזאה אפסיות באשר זה אינו פוגע באובייב. הבנויות מתחרתו במערות או מחדרות בהמון ערבים, את הנשך שלהן אין מטבחות, אין מגיעים אליהם - זהה צורת אופנסיביה בונגד צבא רגיל, אם יש חזיה מלחמה רגילה. אבל אם האופנסיביה של הבנויות היא מארב בלילה, הרי הצורה היחידה להביא אותם לידי מצב של הגנה ושל נסיגה ושל בריחה זהו לאروب בנגדם. זהה המסקנה השנית. המסקנה הראשונה היא - פעולה בלילה, המסקנה השניה - פעולה לפני חכים. הבנויות, בקבוצות קטנות, במארבים, בהאמזה לפגוע בבנויות ולא סחט בכפרים. המסקנה החלישת לבך - בזוז אי אפשר להצליח אך ורך ע"י הצבא הבריחי שמוס ביהודים; שמוס ביוזדים; שמוס בהזדים נבס עיקרי בפעולה זו שחיה מעייפה מאד, מפרביה מאד, מסוכנתה מאד, דורשת העזה הרבה. יהודים - מפני שהם בני הארץ, אנשי המקום, הם הסוגלו יוחר להם קל ללבך בבז, להם יוחר קל לשכב בבז, לא לישן לילה, לא לאכול 16 שעות ולא להשיגich בשום קושי גופני. ושלישית יהודים, מפני שהנחת הקצין הזה שהעיר בחיל לא הגועם כי אם השכל, שהחיל איןנו איריך להיות חזק בגוף, הוא איריך להיות בריא, איריך להיות לו מינימום ידו של חזק פיסי, אבל לא איריך להיות לו כוח רב; מה שהכרחי זהה חפיסה ושביל, זה יsono ליהודים. הם גם גומישים. יהיה כורך לשבדר לפעם מסתור צבאית, והצבא האנגלי קוונסראטיבי הוא בדרך כלל ולא קל יהיה לו לשבור מסתור, אצל היהודים אין עניין של שבירות מסורה, אפשר יהיה מלכחה לאמן אותם לחכים אלה של שיטת קרבוז זה ולא יצטרבו להגביר על כל מסורה שיש להם, מפני שאין להם מסורה בזוז. אפשר ליצור אצלם למפרע את המסתור הצבאית המותאמת לאופן מלחמה זה.

הicha חקופה שלילה לילא הילו חדלות הרפואת והחבלות באנזר הנפת
זהלטונות היו מובכה וחברת הנפת העיראקית הicha במובכה גדולה, כל
החסיסים לא הצליחו. הקצין הזה הציע אז לחברת הנפת העיראקית את
עוזרתו, לסדר להם את ההגנה. هنا הצעה שיגוי מס' 25 נוטרים יהודים
פרטיטים על חשבון חברת הנפת והזוא ידריך את הנוטרים האלה כיitzד לשומר
על האנזר, היינו כיצד לשומר על הצנור לא ע"י זה שם ישבו באיזו
נקודות ובאשר תופיע האש ידרכו לשם וירנו מהן חשבה ויבנו את האש,
אלא ממש כמו שהכונופוזה מושטטו בסביבות כדי להנתקם באנזר הנפת,
הם יארבו לבנו פיה כשהיא באה להציג. וכך טידר את הדבר. ובכן
הפעולה של ה"גייט סקווטס", של פלוגות הליל' הראשונה, הicha זו:
פלוגה של 25 נוטרים פרטיטים לשמשת צנור הנפת בהדרבוח וهم עסוק
בمارבים ובחנפליות על בונפיות. כבר אז עשו פעולות שבහזה שלhn
עברו כל גבול. היו מקרים שפרצנו קבוצות קטנות לחוץ כפרים ערביים
באמצע הליל' ונכנסו שם בקרבות מבל' כל עזרה מאחור, מבל' כל סדור של
חובורה בוחות רורבים ורוק בכוח החוצה החבורה הפעולה הזאת ובאים ישנו
ההגדותם. אבל אחרי שנחארה החבנית החרבה הפעולה הזאת ובאים ישנו
שלש פלוגות באלה שמודרבנות מיהודים ומחיילים אנגליים בפרופורציה של
1:2. ישם 75 יהודים, אבל למשה פועלים חמיד מאה. יש במאה יהודים
ו-50 אנגליים. אני אומר מה יהודים. בחשבון יבולים להזפייע בחור
חברי פלוגות ליל רק 50 איש, מפני שמהאחרים מופיעים 25 במדור של
נוטרים פרטיטים ו-25 במדור של נוטרים כלאים שלנו, הם לקוחים מתחוץ
הרזרבה של נוטרים. אבל לטענה לא רק שפועלים מאה אלא הרבה יותר.
אליה המאה פועלים בקביות, בכל מקרה שתקלח ידעה על בונפה המKENNA
באי זה מקום זהולבים על פי ידיעת זו בפתחון לאזחן המקום, יש גוים של
נוטרים מהסבירה, גוים של נוטרים על מפקדיהם, על המשמרות הנודדות
שליהם ויש מקרים שבפעו לה נמצאים 200 או 300 יהודים ומעבדים חכינית
מחושבח מאר, מכינים את האנשים ביום ב-4-3 נקודות ששמשות מזאה.
בראש כל פלוגה כזו יש מפקד אנגלי או יהודי וכל אחד מכב פקדה לא
רק לאן לבוא, אלא בדרך עליון ללבך כדי להטעות כל חשש מצד הכניםיו,
זהולבים חמיד בעקלתו, יוצאים באבטומו בילים, נומעים לאורך הכביש. כאילו
נומעים לבינו ידווע, בשבעת התו שז'ודדים מהאבטומו בילים והאבטומו בילים
נומעים הלאה ותרושם נשאר שם נומעים, ננויות מעופלה לחיפה או מעופלה
לביבה-שאן בשעה שהאנשים כבר ירדנו מהאבטומו בילים והם זהולבים לבינו
אחר. במשך הלילה עושים את הסיבוב הגדול, ואח"כ כשהאנשים נמצאים
בעמדות, מופיעו בסביבה, לפי סימן ידווע, אוטו. עם פועלים יהודים בחולצת
בחולצת והכונופיה יוצאה ומחהילוח ירוווח וזה באה מכל צד החופה עליהם.
מדוע בעאם נחוצים אנגליים? מפני שלמשלה
מאר שחויצר עזבה, כי כוח יהודי תוחר עוסק בפערות המלחמותיהם היותר
חריפוח שנעשה בארץ, במלחמות הממשלה עם הכניםוות; שניהם מפני שאין
עוד סמכות לפלוגה יהודית בלבד לשמש בכל כל הנשק שישם לאבא. אבל
כאשר ישנו אלמנת אנגלי, הרי כל הנשק נעשים משוחפים לכולם והם נזקפים
על חשבון האנגלים שהם בחוץ הפלוגה.

1810300 DOC

קשה לי מאי לחדנס כבירותה השאלת מזווע לא תזהרבה פעולה זו
ונשארה מצומצמת בין טירח צבי מדרות, בין הירדן מזרח, הר' נארת
מצפון ועפולה במערב, בערך בסביבה הזאת. יש בזה גם א', רazon
להחותש יוחר מדי בייחודים, יש בזה קצת צרות עין מצד אלמנטים
שוניים במפקדה לוגבי איזו שיטה חדשה שמצא אדם בדרך פרטיזנית. ולא
על פי השגרה המקובלת, יש גם חיש שرك קאינית שמאמיניהם בפיעולה
בזאת בבב' לבם, רק קאנינים מחנדים יבוליטים להצליח בה. חמאו גם
במלחת ושלום", של טולסטוי שבזמנ שרדו אחרי נפוליאון נוצרו
קבוצות פרטיזניות של אנשי צבא אמנים, אבל הלכו לזה מחנדים והם
הצליחו לחזק חילו נפוליאון. לא נלחחה אף פקודה על בך. ואמנם
נמצאו עוד קאיניטים לדבר הזה העובדים חחת הדרכו של הקאין שדברת
אבל הם אינט רבים. בכל זאת נשאר האמנים הזה בלח' מזדק בהחלט
באשר אילו הסיקו מסקנות מן הנסיון שהיה, והנסיון היה שלא היה
סקירה של חנגוות עם בנופה שחכים זה לא הנחיל לה לבונפה תבוסה
ニיצח עם 10 הרוגים או 20 הרוגים ומפסיקת 16 רוגים מכתבים שנמצאו,
כל זה היה עבוזת הפלוגות האלה באזחו הקרקע הארץ. בלילה שאחר
סאורע טברית היה קרב בז' לרוגל החבור, בסביבות בית שאן בסביבות
האנור ובמקומות שונים. ואם לא הורח' הדבר הזה, הרי זו נשארת
asmaה בכדה באשר אפשר היה, אם קיבל את החכים הזה בחור דרך המלך
של פיעולה, לייצור קורים של קאיניטים חחת הדרכו הקאיין הזה, לייצור
פלוגות מעורבות באלה במקומות שונים בארץ וזה היה הדבר פועל.
ניסו לייצור פלוגות באלה במקומות שונים בארץ, אבל נגשו לדבר
באופן לא רציני. שהרי הדבר העיקרי כאן היא החמדת זכירת נסינו.
ניסו לעשות בשומרון את הדבר באופן רוטני. לזה דרישה גמישות
רבה, הרישת חטיפות הקימות, צריך לייצור פלוגות מוחדות, לנתק
אותן מגדודייהם, להקדיש אותן לפיעולה זו, צריך להקדיש קאיניטים
מיוחדים לפיעולה זו שHAMיד ימצאו באזחה סביבה. אבל יש בזחות
יותר גדולים הופיעלים עליהם; אם צריך לקחת מכאן שלשה גודדים
ולחוברים למטרים או למטרים אחד, מובן שלוקחים את כל קאיניטים
וחיליהם אתם וכל הנסיון שאברם בארץ ישראל הולך לאבוז. אז
שמגייע גדור חדש מהוזנו שצראיך ללמידה מחדש שיטה פיעולה זו. משום בך
טווען אותו הקאיין שצראיך להחותש בייחודים שנשארים פה. כאן סופי
קושי פוליטי, ההטום שמא קבלו היהודים יותר ממה שגובה להם.

יש לי עוד שני טיעפים בשטח זה, הרביעי וגהמשי. עניין
רביעי - זה שבולכם עדים לו במשך הזמן לאחרן של גיבום נוטרים
יהודים לחקידי משתראה כלאים חמורת המשטרה והגנוטרים הערבים.
עד עכשוו הפסקנו למטרות אלו ב-550 איש לשמשות חלקי כבישים
הכבד מירושלים עד נחלת יצחק, שמירתה מתנווה הרים בסרים, עמק איילון
וראש אל עין, שמירת מוסדוח ממלתיים בערים, מחסנים, מלוי, חננות
مصطفאה שהזאנו מכאן השוטרים הערבים בשערון, בשומרון, בעמק בדרום,
שמירת בת' סזהר בערים, מתנווה עבודה של אסירים בעטליח, בנוור שם
שבין חזל ברם ושבם. בכל החקידים האלה נמצאים 550 איש. אלה
הם נוטרים שוטרים נוטרים ושוטרים זמינים המתוגשים ע"י המשטרה
מקבילים מஸורות מן המஸלה, אבל הם יהודים והם נלחמים בחור יהודים
והדבר עוד עוזר במצב של הרחבה. בעצם הימים האלה נדרשו להמציא
עוד ב-450 איש - רק באיזור חיפה והשומרון ועד 100 במקומות
אחרים, בכח שאחננו כבר עזם דים בפנוי אלף איש למטרות אלו. היה גם
בזונה לייצור מתחן, דיפום של אנשים באלה לבן מיני ארכיכים שעוזר

עלולים לבזוא בחשבונו.

אם השאלנו אותו, אם יש לראות בזאת איזה כיוון מדיני חדש, אומר במלחמת לא. אין זה מUID על שום שני וועל שום מפנה מדיני. זה נעשה בדילית ברירה. נזקנו יהודים בחזקם ההברת ומשתמשים בהם. אבל אם השאלנו אם זה יוצר עובדה מדינית, אומר בלי ספק, בן. זה יוצר עמדת של בזח ממשיח, עמדת מדינית. אז חן הטענות שהיינו במשך כל השנה שיש חפקידים שלא יתכן להשתמש בהם ביהودים ושלא תחנן איזו הפליה בין יהודים וערבים בעניין. בטחון נחרמה עוד ב-1936 ע"י זיון יהודים להגנה עצמית - מה שעשה לגביהם ערבים, דבר שעד בני גן גמור למסורה הקודמת של הממשלה בשנת 1929, שהתקבלה בפירוק נשק מעלה יהודים ופקידייט אנגלים באשר הם היו יהודים. מסורת זו קבלה מבה נספח עבשו, כי הממשלה הוכרת ליהודים יהודים בחוץ יהודים ולזין אוחם למלווי חפקידיים מלכתיים, לשנות אוחם גם למרבצאים ערביים כמו רملת וג'ור שם ווזען מקומות כאלה וזה מצטרף לאזאת העובדה הכללית יוחר של הזפעה יהודים בבעל בית בפנות נדחות של הארץ, לבב היישוב היהודי.

לשרה זו של עובדות אני רוצה להסביר גם את העבודה החדשה שקיבלה "סולן בוניה", עבודה שעוזר לא החילה, אבל שסתדרת באלה חיים: ב-26 נקודות בארץ לא נקודות יהודיות, נמסר להם בניין צרייפים לצבא ואזרות לטסום, מעוז וחדרון עד גבול הארץ, בחוץ זה מקומות כמו אום פחט, ג'נין, חול ברם שבטים. הצבא הזמין מספר קבלנים לתחרוווזו, יהודים זרים - לא ערבים ומפני שמחילו לא היה גבוח בירוח אלא מפני שהצבא למד מנשיון הגדר שיש בידו להוציא עבוזות ל鼓舞. הקובלן היהודי בקש לראות את רשות המקומות, כשהראו לו את רשות המיקומות הסתלק מיד משום שביל המקומות הם ערבים, וידע שהיו הוא וחיבי פועלים ימיון בסכינה, באשר הוא עוזר לצבא לתחרוווז. זה יתריב בזובן הגנה מיזחת. הצבא אחראי להגנה במקומות העבודה ומהביש הראשי עד מקום העבודה, אבל לא בכבייש. וזה חייב שורה של סדרים. זו ג'ב תהיה עובדה חדשה של הזפעה יהודים ביסודו איתן בארץ בכל מקום.

הדבר חמישי והאחרון שהשגענו בשטח זה הוא גיוס פלוגות עזב, יש לצבא. גייסנו ע"י הצבא ולמטרות צבאיות רגילות. הן למטרות של גניון זהן לפועלות מלחמות שוניות, עד עבשו, 200 איש, מאה לבריגדה האfonית המפווזדים בפלוגות של 20-20 במקומות שונים ומאה לבריגדה הדרזנית שמם נמצאים בחול ברם, בשם זבוקות אחרים. יש עבשו 10 בחזרה בסילאת עד דהאר, לפי המוסרות שיליה החקיקה. כאשר נזמעים משבט לג'נין רואים בין החרים מקומ ציורי מאי עם הרבה עצי זית, עם מעין קרוב לדרכם תמיד מוכרים שם חאנם זפרחים. שם נמצאים 10 בחזרה יהודים עם פלוגת צבא אנגלי. כל העניין זה מופיע עליינו חפקידיים חדשים. חפקיד אחד שזה מופיע עליינו הוא הדאגה לאנשימים האלה. אנחנו מוסרים נערים יהודים, ילדים בני 18, בני 19 ובני 20, שירדו רק אטמול מספטל בית הסלר החיבורן, המשרת הצעירה של המשקם שלנו, בני אברים במושבות, מוסרים אוחם ושולחים אוחם למשמרות מסובנות באלה. מפקידים בידיהם דבר בה אחראי כמו המוב, בבודו של היישוב היהודי. אחראיותם במלוי חפקידיים באלה ביחסם עם חיילים אנגליים, משמעם לקצינים אנגליים, במלוי חזותם בחנאים באלה מוסרים, אוחם לחנאי חיים קשים. זה מחייב טופול ודאגה. בעצם, באנו אילינוי הדברים האלה באופן מחייב פחוות או יוחר והזמנות לאנשיםם באנו בධיפות בזאת בלחץ בזאת, שעוזר לא הספקנו לסדר את האפרט הקבוע לאנשיהם היינו עסוקים בגוונים האנשיים, בהם אתם באיזdom לchapkeidim מאללה. אבל עבשו לאחר שיש לנו כבר 380 ברכבת, 50 בפלוגות ליל, 550chapkeidim מטרתיים, 200 באלה, הרי שבזוד

זמנן צריך יתרובזו בחקיקידים באלה ב-700 ג' איש. זה מחייב לא קטע זוזה דורש טפול ודאגה. הוא דורש טפול תרבותי הוא דורש טיפול משקי ידוע, הוא דורש טיפול של הדרכה וחנוך פוליטי, של בקוראים, של שיחות, של תשומת לב בלתי פוסקת. זה, כמובן, מחייב גם הוצאות. אבל לא זו הדאגה העיקרית.

הdagah העיקרית היא הבנה רזרבתה. כל הגויסים האלה נעשה באמצעות הסוכנות היהודית. המנגנון הזה נקבע באופן מוחלט ונחגג שזהו גם קיבל בזמן האחוז גושפנקא רשות מפורשת ע"י הוצאה אירוקולרים במקומות, שם יש צורך באנשים, מחזינים מפקדי המשטרה לפניו אך ורק למפקח המכוזי של הסוכנות היהודית ולא למכוזם אחר.

מן שי הינו מקרים שגוייסו אלמנטים שלא יכullen לחיזות אחריםibus בעדם, והזדענו שבחנאים באלה לא נוכל לעסוק ב��ואפרציה. הינו מקרים בודדים באלה. אני רוצה שדברים יתנו ברורים. כל החוגים בישוב לזכחים חלק בעולה, פועלם או אברים; בני עיר אז בני כפר, עדות מזרחיות ועדות אחריות, יתנו מי שיש בשער הגיא עוזדים ממשתף היישוב על כל שדרותיו ועדותיו, בשער הגיא עוזדים ממשרר צו איש, בולם בני עדות מזרחיות השוניות. המושבה משתפת טתק'.

טוב תם, לערבב את האלמנטים השונים. אבל חנוך אחד רק העובדים, החוגים השונים בעיר משתפים זה. אבל חנוך אחד רק חוגים המקבלים עליהם המשמעת היישובית של הסוכנות היהודית, את המשמעת היישובית של הוועדת הלאומית, של בופר היישוב, של כל מערכת המוסדות האלה, הדלת פתומה לפני, כל חוג להאטראך, אבל לא נסכים בשום אופן לבפילהות בעניין זה, לא נסכים למשטר בזאת, שיבוא חוג ויאמר האנשים שאין מוסרים לפיעולה זו מקבלים עליהם המשמעת, אבל אנחנו בחור תזוג, בחור מפלגה אייננו מקבלים את המשמעת ואנשי מפלגת הפה. הפעם בבחינות: אילו אינה סגיעה לאנשים באלה. היא אינה מגיעה ממש בחלוקת הרים היה היישוב הולך מלכתחלה בדרך ידועה של מעשי חיפה ירושלים.

זיפון, כי אז לא היינו מגייעים כלל להישגים באלה, אבל אין מבחן מהסוציאליזם לתזוג הרואה בדרך הזה את גלויה הבוטח הצלחת הבבוץ היהודי, חלק ונחלה בהישגים באלה. אבל האם כאן שלא היה מטען פרם ?, כל ישראל יש להם חלק בעולם הבא ועל אהת כמה וכמה בעולים הזה. אבל לא חתן פריבילגיה, אותו פועל, אותו בן-아버, אותו בן עדת מזרתית שפוץ למקידי הזה ומתקבל על זו המשמעת, החבר שלו שנשאר מחוץ למסגרת של זיון ליגלי, אבל הוא נמצא במסגרת של פועל החוגנויות, גם הוא מקבל עליו משמעת, לא נשאר חפשי לפועל באופן פרוע על דעת עצמו - ויש קשר. ביןandi שמי הפעולות, רק במידה שישנה משמעת בפריבילגיה של התגננה, יכולים אנו לחזור בהגנה הילגית בשביבה. אבל מצב זה שיש חוג שהז נטה משלני העולמות גם יחד, יש לנו חלק בהגנה הילגית, יחד עם זה יש לנו כל החופש לעשוות בכל העולות על דעהו וליהנות, בפועל, מחייאות כפים ואולי גם במקרה מקומות הארץ ישראל - פריבילגיה כזו לא ניתן. היה זמן שבמקומות שהיתה שם אלמנט אחר, גיינן גם מחותבו לנוצרים, כמו בראש פנה, ואנונו נבשלאנו. אחרי המקרה של בן יוסוף דרש מושל הגוליל מאטנו - היה זה עוד גנטלטניזם, שפנה לטובנות ולא עשה זאת בעצמו - לפרט את כל הנזוטרים של המקומן; הוא לא האשיט איזהם שעשו את המעשה, אם כי היו מעשים שנעשה ע"י נזורי המקומן, אבל הוא אמר - הם היה צרייבים למחוץ ולא תפנסו, האנשים שעשו את המעשים שעשו אותם מפני שידעו שהנוצרים במקומות עליהם, זה מעשה שהמஸלה אינה יכולה לטבול. הוא דרש מאחנו להחליטם באחריהם.

אבל קיימת שאלה לא רק ישובית פנים, קיימת שאלה כלפי הממשל, וכלפי הממשלה אנחנו אמורים ברזורה: כל המפעל הזה לא יחזיק מעמד לא יתקיים ולא יפעל בסדר הדורש אם לא חנתל אומה הסוכנות היהודית באפרט שלא ובמקרה שיש צורך גם בכספי שלה. אם בן כל הפעולה צרכיה להזות בידי הסוכנות. אין כאן שאלה של רביזיוניסטים או לא רביזיוניסטים. נניח, הממשלה אומרת, אנחנו 4 אז 5 אנשים בשבייל שמיירת מתנה מים ידועה. אנחנו אמורים, לא. לשלו 4 או 5 אנשים למבחן באב אל וזה לא יחבן. לא ניתן. האנשים שלנו מוכנים ללבת קראות המות, אבל לא על מנת להיחרג למפרע. שם צרייבים מינימום של 20 איש, נשך כזו וזו, מינימום של גבורה, ואנונו מנהלים

טווים ומצלחים ואנחנו נזהנים אנסים. אם הגוים יהיה מפוזר, זה יוביל להיפך לדבר של פרנסת הארץ, הרי זה לא ניתן מכך מטה הדראה לחוי האנשים וגם לבוש פועלם. אם, למשל, קבוצת קטנה של יהודים תהייה קרבען של מרabb זשגב, יאמרו, היהודים אינם טסזגולים להגון על עצם זהה פועל על חשבוננו. היה מקרה שנדרשנו להסביר אנשים לוחנה המשטרת בגדירה. ברורנו את המצב; נחברר שבדעת הממשלה להשייר מפקד ערבי ושותרים ערבים אחדים ודוזרים מהנו, מקרח את המצב; נחברר שבדעת הממשלה להשייר מפקד ערבי ושותרים לוייאלי. אמרנו, לא, לא נלך על מנת לעבוד עם ערבים שיספרו ידיועת לבנופיות או שיפחדו מפני הבנויות ולא יספרו לנו את המחרחח, כמו שהיא במרקחה של עין פשה, שעד נוצר ערבי על המשמר נלא אמר לחבריו היהודים שמתקרבת כנופיה. וכשאנו סרבנו, הילך מפקח המשטרה שבסביבה ומצא יהודים שנאותו לקבול עליהם את החפיקיד הזה, עשינו סקנדל והשנו את ההזראה שפועלה זו צריכה להעשות אך ורק ע"י הטובנוז. אבל יש עוד טעם אחד והוא הטעם העיקרי: אנחנו מגסים אנשים לחפיקידים אלה לא מוחץ היישוב, לא מן הרחוב, לא מחייב ספר שחם, כי אם אך ורק משנות הארגון, ואם אין הבוחות מספיקים לכך, אנחנו מעבירים את האנשים דרך הארגון. דבר זה הכרחי הוא מחייב בחינוך. קודם כל אם לא נעשה כך, יוציאו בארץ שני בוחות, שני ארגונים. אנחנו ניזכר לעצמנו רזרבה בשבייל ג'ויסים אלה, בינהיים אריבים לאמן אותם, בינהיים צריבים לעמוד בקשר אתם. אחרים יחו ארגון בפני עצמו, תבו אכפילה, חבו קנה, עלולים להוציא יתומים בלתי בראים במו זה זכול להיות בין אנשים העזזקים בעניינים צבאיים. יש סבה עוד יותר יוחר חשובה. באשר אנחנו טומרים איש לשודח הממשלה, אנחנו אומרים לו, אתה מוחייב למלא את כל הפוקודות שתקבל מכם. אבל יש לנו החח' בוח מזריך, שבעצם הוא חייב במשמעה לא רק לצבאים אלא גם לשפטון יהודי העומד מהחורי זה, אם כי זה שפטון טמיר ובגלם, אבל הוא חייל למפקדה היהודית הזאת, ומפני שהמפקדה היהודית זאת לו רשות שהוא ישמי למשטרה ולאכבה, לבן הוא נשמע. אבל הוא לא הילך לחשיך אח עצמו במערבער', בכרייח' זפליטי'. הוא הילך למלא חובהו לעמך זיש בטז', ארגוני ממש שבו הוא ממלא את חובהו לעמך. הוא בעצם שיעץ לארגון יהודי, הארגון היהודית שראתה עכשו אח אחד מחפיקידי. העיקרים לחות בוחה להגנה לייגאלית ולפעולות באלה. הארגון יכול לבוא אליו בחביעות, למה לא מילא את חובהו גם כ לפיצבאה והמשטרה. הוא בעל הבית עליו. ואין הוא יכול לומר לארגון, אני לא יכול עזש מהצבא, הסדרתי עם הקצין, ומה זה ענייכם? לא. הוא נושא באחריות לאומיה. בו, בהחנה גוזה, תלוי אם זה יחרחב או לא יחרחב מה היה דעה המפקדה האכאית על היהודים האנגליים האלה לארצם מוחץ השיחוף עם היהודים בשיטה רשותם ישובו החילאים האנגליים לאלה מחייבת מדינית. ויש זה. הוא צרייך להחנאג החנאגות ציוניות אחר אותה מחייבת מדינית. מרווח שדוגmach לך. ולא זו בלבד, אלא שהפעולה הזאת היא פazaה מרווח מהונאותה של חישוב היהודית בארץ והוא שוחף ואח להברים גם עזקם בפעולות האלה.

כלפי תז' מזכרת להופיע מוסך שיבול בכל עניין ועניין כזה להניה את מכם המשקל הפוליטי על המאונים. מושם זה אנו עומדים על כך שהברתי הדבר שהחיה זאת הטובנוז היהודית ולא הווד הלאומי, כי אין להשוו את המשקל הפוליטי שהטובנוז יכול לגאים לעזרחה גם פה וגם בזונדו בחור גוף רשמי עולמי מזוכר. זה צרייך להיזוח מוסך שיוכבל להבייא את כל השטרות האלה במידה מכם לגו ביבנא, כל השטרות שהממשלה חומרה עליהם בשעה שהיא נזקמת לעזרחנו, היא חצרך לשלם משהו بعد זה מבחינה פוליטית. הדברים האלה אינם יצליחם להמתק, כמייפס המרד ויבוא פרום נשק ידוע, יהיה צורך לצרף לחשבון ידוע את העובדות הפוליטיות האלה שנוצרות. אבל זה יוצר גם בעיות ארגוניות וטכניות לא קלות.

אני רוצה לפכם את העובדות שנוצרו בשיטה זה, ואלה הן: א) יצירה העובדה הביאחה הזאת של ישובים יהודים להגנה עצמית ברשות הממשלה בפקודת הממשלה,ఈ פקוות מרבי יהודי עם אבטנות מוקטנית, עם רשות ענפה מאד של פעולות. איןני חושם שמישהו יוכבל לקחת את הנכס הזאת מאנו, מפני שגם אם יבוא שקט בארץ, הרי המאורעות שהיו ימשו לך לעheid. אול לא יקבעו יותר מפעם אנשי מושך מהממשלה, אבל אנחנו מכוימים שזה

ייחף לאיזה סדור של קבע של מיליציה עם רזרבייטים, עם אמוניים, עם פקוח, עם קדר ידוע של מפקדים. ב) השחפות רחבה למד', פעליה זבולטה של יהודים בפועלן בטליזות לאורך כל הסולם, הגנה טטאטית, פועליהocabait יתחר אקטיבית, פועליה מלחמתית באצורה שונונה. בتوز זה עזבדה אחכ בעלה ערך מינוחה של הזקקה הצבא הבריטי באופן מיוחד כדי להשלים את הפלוגות שלו והשיכת שנווצר בין חיילים בריטיים ומגוייסים יהודים שיחוף בחים ושיחוף בפועלה. ג) הופעה היהודים באזרחות מדרגה מינוחה של זבח ואחריו כמגינים מרובים של האיזוריים הערביים של הארץ.

לא הגעתי לדבר על הבינוון השני. כל זה א'. אמרתי בראשית דברי שি�נסם שני כיוונים, ביוון של יצירה עובדת בארץ שהוא בהרבה לטובחנו וביוון של יצירה מסגרות פוליטיות לעחים, שהוא בהרבה לרעהנו; איןנו יודע אם נצליח לנצל באמצעים פוליטיים בכיוון הטני, אבל עליינו לגאים אם כל הבנוח שלנו. ברור ש בז' ברוגע המערה העיקרית. אבל אם חלילה לא נצליח ובמה שבסמה שנצלה לקרווא אם כל הגזירות שנרכמו עבשו בוגדנו, הרי אין כל ספק שבסמה שנובל לקים ולבצר ולהרחב את עמדות הכוח שבבשנו לנו, פגיעה הגזירות האלה בנו תהיה קשה פחוחה. הרבה עצבנה החלטנה והרבה הצלנה בשביבנו. ומשום בכך יש שבד לפועל הזה גם בمبرבה המדינית שלנו. ולזה יש לגאים יהודים: לפועל קרקע, לבושא, ליבוש, לייצור משקים ולסילחת בבושים למוקומות אלה ולביצור עמדות לכללה אלה והרחבת עמדות ההגנה שלנו.

עוד לא עמדתי בהיקף הדروس על בעיות ההגנה שלנו, מה דרוש בשבי בטחון הישוב. הנה, למשל, נעשה עבשו הרבה ע"י "כופר היישוב", עצם יצירה כופר היישוב זהה יצירה עמדת של בוז בשביבנו מצד החזונות הצבורי, מצד הנכונות להבאח קרבנות. זה חישול רב לכזותם היישוב זהה יביא ברכה גם בשתיים אחרים ולא רק בשטח ההגנה. כאשר נגשנו למפעל הזה של עזרה עצמית, רק אז נחברת מה שנחוץ לנו בכדי לעשות אם היידי למוחון עד' כמה שאפשר. אי אפשר לעשות כל יוזמי למוחון, לא יכול כל יהודי ז肯, ילד ואsha ללבת עם שריזון חחק בגדיין. אבל אפשר לחנן את היישוב בטור בז' בפנוי תחפוץ, בפנוי סכינה של הרם. אין שעור כלל לצרכיהם אם לקח בחשבון את כל הנסיבות המדוטשים אה כל הגידור הדחוס, אה כל הביצורים, בניין עמדות הגנה בזוויח בחלבה, עמדות ביתון מוגנות בפנוי גשם וgam בפנוי טmesh, טלפונים, פרוז'קטורים, ואחרון אחרון חשוב: נשק לצורותיו השונות, גלו של כדור הוא לא ארוך ביזה. אם הוא קיים שניהם וגם מקלקלים, גלו בא בחשבון לטעוש. זה יוצר שאלות של הבנה חומר, הספקת מקומית ופרקן בכל הדברים האלה אמצעים, אמצעים ואמצעים.

לא יכולתי לדבר על כל מערכת הפעולות של "איןטיגנס" שנעשיה בארץ ובארץ השבונות, בעונות, על אלפי פונטים "סוציאים לאורך זה. אלה הם דברים שאין להם שעור. במקרה של חקיקת מלחמה, ככל דבר שמוסכרים עושים, צריים למצוות אמצעים בשביבנו - אלה הם התנאים שאנו חנו הרים באותו נבלי ספק עוד נחיה בהם זמן רב.